

Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Poreču-Parenzo
Turistička 2, 52440 Poreč-Parenzo

Poslovni broj: P-1966/2019-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Poreču-Parenzo, po sucu toga suda Vlatki Markuš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Vedrana Frlete, OIB: 80687553543, iz Baderne 71, zastupanog po punomoćnicima Odvjetničkog društva Šuster, Kobaš, Buntić d.o.o. Zagreb, protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupane po punomoćnicima Odvjetničkog društva Leko i partneri Zagreb, radi utvrđenja i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 30. travnja 2026., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Ksenije Rajković, odvjetnice u Poreču i zamjenika punomoćnika tužene Tonije Pranjića, odvjetnika u Poreču, 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba o jednostranoj promjeni kamatne stope sadržana u čl. 4.1. Ugovor o kreditu broj 9012506870 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 16.05.2007.godine, a koja glasi:

« ... promjenjiva sukladno odluci Banke ... »

te u odredbi čl.4.2 koja glasi:

« ... visinu kamatne stope Banka može promijeniti ... », pa stoga navedene odredbe ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 3.543,33 EUR (tri tisuće petsto četrdeset tri eura i trideset tri centa) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od:

- na iznos 2,55 eur počev od 31.07.2007. godine do isplate
- na iznos 28,96 eur počev od 31.08.2007. godine do isplate
- na iznos 28,46 eur počev od 30.09.2007. godine do isplate
- na iznos 28,42 eur počev od 31.10.2007. godine do isplate
- na iznos 28,82 eur počev od 30.11.2007. godine do isplate
- na iznos 28,61 eur počev od 31.12.2007. godine do isplate
- na iznos 27,75 eur počev od 31.01.2008. godine do isplate
- na iznos 48,95 eur počev od 29.02.2008. godine do isplate
- na iznos 49,80 eur počev od 31.03.2008. godine do isplate
- na iznos 48,40 eur počev od 30.04.2008. godine do isplate
- na iznos 48,10 eur počev od 31.05.2008. godine do isplate

- na iznos 48,55 eur počev od 30.06.2008. godine do isplate
- na iznos 47,65 eur počev od 31.07.2008. godine do isplate
- na iznos 47,70 eur počev od 31.08.2008. godine do isplate
- na iznos 48,23 eur počev od 30.09.2008. godine do isplate
- na iznos 52,70 eur počev od 31.10.2008. godine do isplate
- na iznos 49,69 eur počev od 30.11.2008. godine do isplate
- na iznos 52,90 eur počev od 31.12.2008. godine do isplate
- na iznos 54,91 eur počev od 31.01.2009. godine do isplate
- na iznos 55,13 eur počev od 28.02.2009. godine do isplate
- na iznos 54,43 eur počev od 31.03.2009. godine do isplate
- na iznos 54,54 eur počev od 30.04.2009. godine do isplate
- na iznos 53,64 eur počev od 31.05.2009. godine do isplate
- na iznos 52,86 eur počev od 30.06.2009. godine do isplate
- na iznos 53,03 eur počev od 31.07.2009. godine do isplate
- na iznos 53,48 eur počev od 31.08.2009. godine do isplate
- na iznos 53,43 eur počev od 30.09.2009. godine do isplate
- na iznos 53,01 eur počev od 31.10.2009. godine do isplate
- na iznos 53,80 eur počev od 30.11.2009. godine do isplate
- na iznos 54,38 eur počev od 31.12.2009. godine do isplate
- na iznos 55,32 eur počev od 31.01.2010. godine do isplate
- na iznos 55,07 eur počev od 28.02.2010. godine do isplate
- na iznos 56,28 eur počev od 31.03.2010. godine do isplate
- na iznos 56,02 eur počev od 30.04.2010. godine do isplate
- na iznos 56,57 eur počev od 31.05.2010. godine do isplate
- na iznos 60,22 eur počev od 30.06.2010. godine do isplate
- na iznos 59,44 eur počev od 31.07.2010. godine do isplate
- na iznos 61,54 eur počev od 31.08.2010. godine do isplate
- na iznos 60,87 eur počev od 30.09.2010. godine do isplate
- na iznos 59,43 eur počev od 31.10.2010. godine do isplate
- na iznos 50,81 eur počev od 30.11.2010. godine do isplate
- na iznos 53,63 eur počev od 31.12.2010. godine do isplate
- na iznos 51,69 eur počev od 31.01.2011. godine do isplate
- na iznos 52,39 eur počev od 28.02.2011. godine do isplate
- na iznos 51,44 eur počev od 31.03.2011. godine do isplate
- na iznos 51,59 eur počev od 30.04.2011. godine do isplate
- na iznos 46,73 eur počev od 31.05.2011. godine do isplate
- na iznos 46,95 eur počev od 30.06.2011. godine do isplate
- na iznos 49,69 eur počev od 31.07.2011. godine do isplate
- na iznos 39,61 eur počev od 31.08.2011. godine do isplate
- na iznos 38,41 eur počev od 30.09.2011. godine do isplate
- na iznos 38,26 eur počev od 31.10.2011. godine do isplate
- na iznos 38,15 eur počev od 30.11.2011. godine do isplate
- na iznos 38,68 eur počev od 31.12.2011. godine do isplate
- na iznos 42,64 eur počev od 31.01.2012. godine do isplate
- na iznos 42,69 eur počev od 29.02.2012. godine do isplate
- na iznos 42,28 eur počev od 31.03.2012. godine do isplate
- na iznos 42,48 eur počev od 30.04.2012. godine do isplate
- na iznos 42,67 eur počev od 31.05.2012. godine do isplate
- na iznos 42,37 eur počev od 30.06.2012. godine do isplate
- na iznos 39,13 eur počev od 31.07.2012. godine do isplate

- na iznos 38,97 eur počev od 31.08.2012. godine do isplate
- na iznos 38,58 eur počev od 30.09.2012. godine do isplate
- na iznos 38,99 eur počev od 31.10.2012. godine do isplate
- na iznos 39,22 eur počev od 30.11.2012. godine do isplate
- na iznos 39,15 eur počev od 31.12.2012. godine do isplate
- na iznos 38,25 eur počev od 31.01.2013. godine do isplate
- na iznos 39,01 eur počev od 28.02.2013. godine do isplate
- na iznos 39,05 eur počev od 31.03.2013. godine do isplate
- na iznos 38,73 eur počev od 30.04.2013. godine do isplate
- na iznos 37,87 eur počev od 31.05.2013. godine do isplate
- na iznos 37,85 eur počev od 30.06.2013. godine do isplate
- na iznos 38,04 eur počev od 31.07.2013. godine do isplate
- na iznos 38,38 eur počev od 31.08.2013. godine do isplate
- na iznos 38,91 eur počev od 30.09.2013. godine do isplate
- na iznos 38,64 eur počev od 31.10.2013. godine do isplate
- na iznos 38,79 eur počev od 30.11.2013. godine do isplate
- na iznos 38,97 eur počev od 31.12.2013. godine do isplate sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate, zatim po stopi od 14% godišnje počev od 1. siječnja 2008. godine te po stopi od 12% godišnje počev od 1. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine, po stopi 8,14% počev od 1. kolovoza 2015. godine, te u slučaju promjene zakonskih zateznih kamata po stopi koju utvrdi HNB uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima.

III. Utvrđuju se ništetnim odredbe o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržane u Ugovoru o kreditu broj 9012506870 kojeg su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili dana 16.05.2007 godine, a kojima se glavnica i anuiteti kredita valutu švicarskog franka, i to u odredbi čl.1. koja glasi:

« ... po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. »,

u odredbi čl.4.3. koja glasi:

« ... kamata se obračunava u CHF »

te u odredbi čl.5.2. koja glasi:

« ... obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja.... »

te u odredbi čl.6.2. koja glasi:

« ... obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.... »

te u odredbi čl.7.2. koja glasi:

« ... plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja.... »

pa stoga navedene odredbe ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

IV. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 5.756,73 EUR (pet tisuća sedamsto pedeset šest eura i sedamdeset tri centa) zajedno sa zateznim kamatama koje kamate teku:

- na iznos 0,99 eur počev od 31.07.2007. godine do isplate
- na iznos 2,04 eur počev od 31.08.2007. godine do isplate
- na iznos 0,98 eur počev od 30.11.2007. godine do isplate

- na iznos 3,10 eur počev od 31.01.2008. godine do isplate
- na iznos 5,99 eur počev od 29.02.2008. godine do isplate
- na iznos 9,74 eur počev od 31.03.2008. godine do isplate
- na iznos 3,55 eur počev od 30.04.2008. godine do isplate
- na iznos 2,19 eur počev od 31.05.2008. godine do isplate
- na iznos 4,21 eur počev od 30.06.2008. godine do isplate
- na iznos 0,20 eur počev od 31.07.2008. godine do isplate
- na iznos 0,43 eur počev od 31.08.2008. godine do isplate
- na iznos 2,79 eur počev od 30.09.2008. godine do isplate
- na iznos 22,61 eur počev od 31.10.2008. godine do isplate
- na iznos 9,25 eur počev od 30.11.2008. godine do isplate
- na iznos 23,51 eur počev od 31.12.2008. godine do isplate
- na iznos 25,70 eur počev od 31.01.2009. godine do isplate
- na iznos 26,65 eur počev od 28.02.2009. godine do isplate
- na iznos 23,65 eur počev od 31.03.2009. godine do isplate
- na iznos 24,12 eur počev od 30.04.2009. godine do isplate
- na iznos 20,21 eur počev od 31.05.2009. godine do isplate
- na iznos 16,87 eur počev od 30.06.2009. godine do isplate
- na iznos 17,61 eur počev od 31.07.2009. godine do isplate
- na iznos 19,54 eur počev od 31.08.2009. godine do isplate
- na iznos 19,32 eur počev od 30.09.2009. godine do isplate
- na iznos 17,49 eur počev od 31.10.2009. godine do isplate
- na iznos 20,93 eur počev od 30.11.2009. godine do isplate
- na iznos 23,43 eur počev od 31.12.2009. godine do isplate
- na iznos 27,47 eur počev od 31.01.2010. godine do isplate
- na iznos 26,42 eur počev od 28.02.2010. godine do isplate
- na iznos 31,62 eur počev od 31.03.2010. godine do isplate
- na iznos 30,49 eur počev od 30.04.2010. godine do isplate
- na iznos 32,86 eur počev od 31.05.2010. godine do isplate
- na iznos 48,63 eur počev od 30.06.2010. godine do isplate
- na iznos 45,26 eur počev od 31.07.2010. godine do isplate
- na iznos 54,35 eur počev od 31.08.2010. godine do isplate
- na iznos 51,42 eur počev od 30.09.2010. godine do isplate
- na iznos 45,24 eur počev od 31.10.2010. godine do isplate
- na iznos 57,20 eur počev od 30.11.2010. godine do isplate
- na iznos 72,10 eur počev od 31.12.2010. godine do isplate
- na iznos 61,83 eur počev od 31.01.2011. godine do isplate
- na iznos 65,56 eur počev od 28.02.2011. godine do isplate
- na iznos 60,55 eur počev od 31.03.2011. godine do isplate
- na iznos 61,31 eur počev od 30.04.2011. godine do isplate
- na iznos 81,22 eur počev od 31.05.2011. godine do isplate
- na iznos 82,56 eur počev od 30.06.2011. godine do isplate
- na iznos 99,75 eur počev od 31.07.2011. godine do isplate
- na iznos 91,41 eur počev od 31.08.2011. godine do isplate
- na iznos 82,22 eur počev od 30.09.2011. godine do isplate
- na iznos 81,08 eur počev od 31.10.2011. godine do isplate
- na iznos 80,26 eur počev od 30.11.2011. godine do isplate
- na iznos 84,30 eur počev od 31.12.2011. godine do isplate
- na iznos 88,54 eur počev od 31.01.2012. godine do isplate
- na iznos 88,87 eur počev od 29.02.2012. godine do isplate

- na iznos 86,02 eur počev od 31.03.2012. godine do isplate
- na iznos 87,43 eur počev od 30.04.2012. godine do isplate
- na iznos 88,76 eur počev od 31.05.2012. godine do isplate
- na iznos 86,65 eur počev od 30.06.2012. godine do isplate
- na iznos 87,36 eur počev od 31.07.2012. godine do isplate
- na iznos 86,17 eur počev od 31.08.2012. godine do isplate
- na iznos 83,14 eur počev od 30.09.2012. godine do isplate
- na iznos 86,34 eur počev od 31.10.2012. godine do isplate
- na iznos 88,10 eur počev od 30.11.2012. godine do isplate
- na iznos 87,48 eur počev od 31.12.2012. godine do isplate
- na iznos 80,64 eur počev od 31.01.2013. godine do isplate
- na iznos 86,47 eur počev od 28.02.2013. godine do isplate
- na iznos 86,75 eur počev od 31.03.2013. godine do isplate
- na iznos 84,30 eur počev od 30.04.2013. godine do isplate
- na iznos 77,78 eur počev od 31.05.2013. godine do isplate
- na iznos 77,60 eur počev od 30.06.2013. godine do isplate
- na iznos 79,01 eur počev od 31.07.2013. godine do isplate
- na iznos 81,65 eur počev od 31.08.2013. godine do isplate
- na iznos 85,69 eur počev od 30.09.2013. godine do isplate
- na iznos 83,60 eur počev od 31.10.2013. godine do isplate
- na iznos 84,80 eur počev od 30.11.2013. godine do isplate
- na iznos 86,16 eur počev od 31.12.2013. godine do isplate
- na iznos 87,45 eur počev od 31.01.2014. godine do isplate
- na iznos 89,26 eur počev od 28.02.2014. godine do isplate
- na iznos 88,71 eur počev od 31.03.2014. godine do isplate
- na iznos 86,59 eur počev od 30.04.2014. godine do isplate
- na iznos 85,72 eur počev od 31.05.2014. godine do isplate
- na iznos 85,95 eur počev od 30.06.2014. godine do isplate
- na iznos 88,70 eur počev od 31.07.2014. godine do isplate
- na iznos 90,69 eur počev od 31.08.2014. godine do isplate
- na iznos 90,24 eur počev od 30.09.2014. godine do isplate
- na iznos 92,15 eur počev od 31.10.2014. godine do isplate
- na iznos 93,49 eur počev od 30.11.2014. godine do isplate
- na iznos 92,78 eur počev od 31.12.2014. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 31.01.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 28.02.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 31.03.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 30.04.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 31.05.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 30.06.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 31.07.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 31.08.2015. godine do isplate
- na iznos 93,72 eur počev od 30.09.2015. godine do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

V. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju na ime razlike pogrešno obračunate glavnice iznos od 3.036,73 EUR (tri tisuće trideset šest eura i sedamdeset tri centa) zajedno sa zateznim kamatama, a koje kamate teku od 30.09.2015. do isplate.

VI. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.272,06 eura (dvije tisuće dvjesto sedamdeset dva eura i šest centa), u roku od 15 dana zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja pa do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženom kao bankom sklopio ugovor o kreditu dana 16. svibnja 2007. broj 9012506870 kojim mu je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 74.000,00 CHF uz kamatnu stopu od 4,15% godišnje, na rok otplate od 360 mjeseci. Navodi da je predmetnim ugovorom u članku 4. ugovorena kamatna stopa od 4,15% koja da je promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama kreditora, a na koju je on bezuvjetno pristao budući se radi o standardiziranom i unaprijed sastavljenom ugovoru o čijim pojedinostima tužitelj kao potrošač nije mogao pregovarati, a niti utjecati. Stoga smatra da je ta odredba sastavljena nerazumljivo i netransparentno. Navodi da se je od početka otplate kredita pa nadalje kamatna stopa u nekoliko navrata povećavala, a što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta. Tvrdi da je odredba o redovnoj kamatnoj stopi temeljna odredba Ugovora o kreditu, njen bitan sastojak koja sukladno Zakona o obveznim odnosima mora biti određena odnosno barem određiva, u protivnom takva odredba je ništetna. Nadalje, navodi da je takva odredba protivna načelu savjestnosti i poštenja te uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano i bez utjecaja druge strane određuje obvezu, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu ugovorenu kamatnu stopu, utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora korisnici kreditnih usluga nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača. Da je navedenom odlukom utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna odredba o redovnoj kamatnoj stopi ukoliko je ista promjenjiva prema jednostranoj odluci banke. Radi toga je predložio da se u predmetnom ugovoru utvrde ništetnim odredbe temeljem kojih se promjena kamatne stope vršila jednostranom odlukom banke. Nadalje navodi da mu je temeljem predmetnog ugovora odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 74.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke na dan korištenja kredita. Tvrdi da ga je u vrijeme zaključenja ugovora tuženik propustio u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. S tim u vezi navodi presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. kojom je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je

ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirale o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora ništetne. Obzirom da se predmetnim ugovorom glavnica kredita veže za valutu CHF, a da tužitelj kao potrošač u trenutku sklapanja ugovora nije bio informiran o riziku koji za sobom povlači valutna klauzula predložio je da sud donese presudu kojom bi utvrdio da je odredba ugovora koja se odnosi na takvu valutnu klauzulu ništetna. Nadalje navodi da je s tuženikom sklopio dodatak ugovoru kojim je izvršena konverzija u kredit s valutnom klauzulom u eurima, kojom prilikom mu je tuženik ispostavio novi otplatni plan s novo utvrđenom glavnicom u eurima, novom kamatnom stopom i novom visinom anuiteta. Navodi da je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. utvrđeno da korisnici kredita koji su temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) zaključili dodatak ugovoru o kreditu, kojim dodatkom su obveze iz osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice, ne znači da su isti izgubili pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, već upravo suprotno, da korisnici kredita imaju pravni interes i mogu tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora kako bi na temelju toga ostvarili eventualna prava za koja smatraju da im pripadaju. Ističe da je odredbom članka 323. Zakona o obveznim odnosima propisano da ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Stoga od tuženika potražuje povrat svih koristi koje je tuženik neosnovano stekao primjenom nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi i to iznos od 75.836,21 eura/10.065,19 eura koji se odnosi na neosnovano neplaćene kamate i neosnovano stečene tečajne razlike iskazane kroz anuitete do dana 30. rujna 2015. zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana svakog pojedinog stjecanja. Smatra da kod utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba primijeniti početno ugovorenu kamatnu stopu te srednji tečaj CHF na dan plasmana kredita prema tečajnoj listi tuženika, s obzirom da su jedino ti parametri tužitelju bili poznati prilikom sklapanja ugovora.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega ističe da je sklopljen dodatak ugovoru o kreditu broj 9012506870 od 09. prosinca 2015. čime da je kreditni odnos između stranaka izmijenjen. Taj dodatak je sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji u članku 19.e stavak 6. propisuje: "...ako potrošač ne prihvati izračun konverzije ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavak 1. točke 6. ovog Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima...". Navodi da iz toga proizlazi zaključak da, ukoliko je klijent prihvatio konverziju tada isti više ne može postavljati bilo kakav zahtjev u odnosu na ugovoreni odnos koji je prestao postojati. Što se tiče same preplate, pretvaranjem uplaćenih iznosa u iznose kojim se namiruju iznosi obroka po novom otplatnom planu u eurima, uplaćeni iznos po CHF otplatnom planu a koji je veći od iznosa Eura obroka raspoređuje se kao preplata. Da se takva preplata priznaje potrošaču na ime plaćanja budućih obroka koji će dospijevati, a ne tretiraju se kao umanjenje glavnice. Pojašnjeno da se anuitet sastoji od otplatne kvote i kamata te da iz predmetnog dodatka proizlazi kako je tužitelju predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati s osnove preplaćenih kamata. Nadalje navodi da tužitelj nema interes za podizanje tužbe jer da taj interes postoji samo ako i

dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti odnosno utvrditi. Osim toga da je odredbama članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača te članka 502. Zakona o parničnom postupku proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozivati na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača samo u posebnim parnicama za naknadu štete. Smatra da se ovdje ne radi o parnici radi naknade štete već o parnici radi utvrđenja, te da su pozivanja tužitelja na utvrđenja iz presuda Visokog trgovačkog suda pravno irelevantna. Što se tiče odredbe iz predmetnog ugovora o kreditu koja se odnosi na valutnu klauzulu ističe da je takva odredba bila dopuštena i predviđena odredbama Zakona o obveznim odnosima. Pojašnjava da kreditor mora imati pokriće za sredstva koja odobrava. To pokriće su depoziti, a budući da je 80% svih depozita u valuti da je očito da tržištem ne mogu prevladavati kunski krediti. Da Zakon o obveznim odnosima izričito dopušta valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu. Navodi da ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Ističe kako je tužitelj poslovno sposobna osoba koji prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao sporno ili tražio bilo kakva razjašnjenja iz čega da se može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo. Da se iz takvog ponašanja tužitelja može zaključiti da su mu bile jasne ugovorne odredbe te prava i obveze. Nadalje ističe kako tužitelj pogrešno tumači citiranu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske obzirom da isti očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa, što da iz iste ni na koji način ne proizlazi. Da je tom presudom utvrđeno da bi i jednostavnom promjenom kamatne stope bili povrijeđeni kolektivni interesi, ali da nije utvrđeno da je povrijeđen i konkretan individualni interes. Što se tiče nezakonitosti kamatne stope navodi da ugovorna odredba kojom se banka ovlašćuje mijenjati kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je obveza temeljem takve kamate neodrediva, a ugovorena kamata svakako nije viša od zakonom određena. Ističe da predmetni ugovor sadrži jasnu i razumljivu odredbu o kamatnoj stopi, te da su kriteriji za promjenu te stope sadržani u općim uvjetima s kojima je tužitelj prethodno bio upoznat. Nadalje ističe da je u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora bio na snazi Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. koji je u članku 59. propisao obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu koji između ostalog treba sadržavati i odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi te pretpostavke pod kojima se one mogu promijeniti. Tvrdi da je u svojim Općim uvjetima poslovanja objavio kriterije promjenjivosti kamatne stope. Ističe da je prilikom zaključenja predmetnog ugovora u potpunosti poštovao tada važeću zakonsku regulativu, te da nema nikakve protupravnosti u njegovom postupanju, pa tako ni da bi promjenama kamatne stope povrijedio individualni interes odnosno pravo tužitelja. Zaključno ističe prigovor zastare, te je predložio da zbog svega navedenog sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu (12-19), ponudu konverzije (22-23), otplatnu tablicu (23-30), pregled uplata po kreditu (31-32), knjigovodstvenu karticu (33-52), izračun konverzije kredita na dan 30. rujna 2015. (55-59), dodatak ugovora o kreditu (70-73), plan otplate (73-75), opće uvjete poslovanja tužene (80-84), informaciju o načinu promjene kamatnih stopa tužene (85-88), čita se iskaz tužitelja (151-152), čita se nalaz i mišljenje Centra za financijsko vještačenje (158-171).

4.U vezi s ovako provedenim dokaznim postupkom sud je prema svojem uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka odlučio kao u izreci presude.

5.U ovom postupku nije sporno:

- da su stranke zaključile Ugovor o kreditu broj 9012506870 dana 16. svibnja 2007. (12-19) kojim je tužitelju odobren kredit u iznosu od 74.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, s promjenjivom kamatnom stopom koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,15% godišnje, na rok otplate od 360 mjeseci, koji je odobren za kupnju stambenog objekta, a koji je solemniziran po javnom bilježniku Anki Poropat iz Višnjana dana 29. svibnja 2007. pod poslovnim brojem OV-2301/07;

- da se je predmetnim ugovorom tužitelj obvezao platiti banci kamatu koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana;

- da je između stranaka zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012506870 dana 09. prosinca 2015. (70-73), koji je solemniziran po javnom bilježniku Đordanu Pahoviću iz Poreča dana 09. prosinca 2015. pod poslovnim brojem OV-7696/15, kojim je učinjena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15).

6.Ono što je sporno i što je u ovom postupku bilo potrebno utvrditi pitanje je:

- da li su ništetni dijelovi predmetnog ugovora o kreditu, a koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu;

- da li tužitelj ima pravo na povrat stečenog bez osnove temeljem eventualno ništetnih odredbi ugovora s obzirom da je između stranaka zaključen Dodatak Ugovora o kreditu dana 09. prosinca 2015.;

- da li je nastupila zastara za predmetno novčano potraživanje.

7.Što se tiče ništetnosti odnosno nedopuštenosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vođen je sudski postupak zaštiti kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 u kojem je donesena presuda dana 04. srpnja 2013. u kojoj je utvrđeno da je tužena u razdoblju kada je sklopljen predmetni ugovor o kreditu povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kao i povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljeno na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. i to čl. 81., 82. i 90.,

a od 07. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 09. travnja 2015. donio presudu posl. br. Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog i revizija tužene protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da su određene odredbe ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je određena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF, a isti stav potvrđuje i Sud Europske unije u predmetu C-186/16 Ruxandra Paula Andiciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA.

8. Tuženik je u razdoblju u kojem je sklopljen predmetni ugovor o kreditu povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita i tužitelja na način da je sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita i tužitelja sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa. Sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine tj. i praksu suda Europske unije, a na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005. Tako sustav zaštite koji provodi Direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchz Morchillo i Abril Garcia od 17. srpnja 2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo. Odredbom čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da kada trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Stoga sud zaključuje da se o spornim dijelovima ugovora (koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu) nije pojedinačno pregovaralo, stoga je utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom

standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelja kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, iz kojeg razloga je po mišljenju ovoga suda sporna ugovorna odredba zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su zbog toga dijelovi navedenih odredbi ništetni, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Zato je sud kao prethodno pitanje ocijenio osnovanim ništetnost dijelova odredbi ugovora o kreditu koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu uvažavajući pritom činjenične okvire unutar kojih su sudovi u Republici Hrvatskoj zauzimali svoja pravna stajališta izražena u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/15 od 09. travnja 2015. i Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016. u pogledu promjenjive kamatne stope, odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2017. potvrđene odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2221/18 od 13. rujna 2019., odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. prema kojoj sporazum o konverziji sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK) ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes radi utvrđenja ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu pa tako i utvrđenja ništetnih pojedinih odredbi tog ugovora, kojom odlukom Vrhovni sud Republike Hrvatske samo potvrđuje svoju odluku broj Rev-2868/18 od 12. veljače 2020. kao i obvezujuća stajališta u prethodno navedenim presudama suda Europske unije.

9. Navodi tuženika da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita na koju je tužitelj pristao i da zato nema pravni interes za ovu tužbu nisu osnovani iz razloga jer je provedenim vještačenjem utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, tužitelj u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi pa tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. ožujka 2019. u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary ZRT koja daje odgovor na pitanje o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kada je zabrana manjeg značaja i kada je u cijelosti ispunjen ugovor. Nadalje u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeto je stajalište da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o

kreditu, tužitelj ima pravni interes i ovlašten je tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogao ostvariti neka eventualna prava koja mu pripadaju, a uglavnom je riječ o kondemnatornim zahtjevima. Kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog ugovornog odnosa koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je slučaj u konkretnoj pravnoj stvari. Radi navedenog prigovor tuženika u odnosu na provođenje konverzije i njezin utjecaj na mogućnost kondemnatorne zaštite tužitelja kao potrošača nije osnovan.

10. Po mišljenju ovoga suda potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. t. 6. Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK) nakon sklapanja tog sporazuma ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije (jednako kao i onim potrošačima i korisnicima kredita u CHF ili kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF koji nisu mogli ili nisu izvršili konverziju) i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK i to po pravilima o stjecanju bez osnove, a to sve za slučaj da to izrijeком nije između stranaka riješeno navedenim sporazumom. Ovo i iz razloga što odredbama ZID ZPK nije reguliran način rješavanja posljedica ništetnih ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, tim više što je ratio donošenja navedenog zakona sadržan u odredbi čl. 19.b, kojom je propisano da konverzija kredita denominiranom u CHF u kredit denominiran u eur i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eur, podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiran u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u euro, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima.

Sklapanjem dodatka ugovoru utemeljenom na odredbama čl. 19.c ZID ZPK mora imati za posljedicu stvaranje potpune zaštite potrošača kao korisnika kredita i prilikom njegova sklapanja mora biti u potpunosti uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja je prethodno narušena ugovaranjem navedenih ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Odredba čl. 19.c st. 1.2. ZID ZPK kojom je propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u koju je denominiran i izračunava se, između ostalog na način da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primjeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u eur i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eur na dan sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaju ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u eur i u kunama s valutnom klauzulom u eur na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, pa bi posljedično tome je li sklapanjem navedenog aneksa otklonjena navedena neravnoteža trebalo voditi računa je li prilikom obračuna više preplaćeno banka uračunavala kamatnu stopu i

tečaj valute za ugovore sklopljene u eurima koji su vrijedili na dan zaključenja osnovnog ugovora o kreditu ili uz promjene kamatne stope i tečaja eura kroz ugovoreno razdoblje do trenutka konverzije.

Nadalje, navedenim dodatkom uređuju se pitanja kamatnih stopa nakon sklapanja istih, ali ne i onih, nepoštenim postupanjem banaka, prethodno ugovorenih te iz sadržaja navedenog aneksa ne proizlazi da se prilikom njegovog sklapanja tužiteljica odrekla svih svojih prava, koja u ovom postupku zahtjeva, a niti je takvo odricanje propisano odredbama ZID ZPK, već je suprotno tome odredbom čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača propisano da se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti. Dakle, u konkretnom slučaju sklapanjem navedenog dodatka ugovorne strane su trajno i konačno uredile svoj pravni odnos i to za razdoblje nakon njegova sklapanja, ali ne i za razdoblje koje je tome prethodilo. Nije sporno da je u smislu odredbi ZID ZPK korisnik kredita bio u mogućnosti i odbiti sklapanje ponuđenog mu sporazuma o konverziji, ali je u okolnostima navedenog obveznopravnog odnosa u kojem su bili potrošači, kao korisnici kredita sklopljenih uz navedene nepoštene odredbe i banaka kao njihovih davatelja, ova njihova zakonska dispozicija kao potrošača bila vrlo upitna i za takve potrošače u Republici Hrvatskoj samo prividna budući im je alternativa bila ostanak u ugovornom odnosu u kojem je tečaj CHF-a bio potpuno nepredvidiv i sklapanjem tih sporazuma potrošači su doslovno spašavali svoju egzistenciju.

Ovakvo pravo potrošača kao korisnika kredita koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. t. 6. ZID ZPK, da nakon sklapanja tog sporazuma ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita i to po pravilima o stjecanju bez osnova sukladno je pravnom shvaćanju Županijskog suda u Puli izraženo u presudi posl. br. GŽ-942/2021-2 od 30. studenog 2021., pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici građanskog odjela Županijskog suda u Puli od 04. listopada 2021. u Puli, te Županijskog suda u Bjelovaru GŽ-506/2021-3 od 04. svibnja 2022.

Po mišljenju ovoga suda potrošač koji je sklopio Sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. t. 6. ZID ZPK ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK i to po pravilima o stjecanju bez osnove, a sve za slučaj da to izrijeком između stranaka nije riješeno navedenim sporazumom. Ovo i iz razloga što odredbama ZID ZPK/15 nije reguliran način rješavanja posljedica ništetnih ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, tim više što je ratio donošenja navedenog Zakona sadržana u odredbi čl. 19.b ZID ZPK kojom je propisano da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u euro i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eur podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u euro, a položaj potrošača kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF

izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima.

Sklapanjem dodatka ugovoru utemeljenom na odredbama čl. 19.c ZID ZPK mora imati za posljedicu stvaranje potpune zaštite potrošača kao korisnika kredita i prilikom njegova sklapanja mora u potpunosti biti uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja je prethodno narušena ugovaranjem navedenih ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Odredba čl. 19.c st. 1.2. ZID ZPK kojom je propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se između ostalog na način da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primjeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u euro i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima na dan sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenje kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjena kredita, iste vrste i trajanja u eurima i kunama s valutnom klauzulom u eurima na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, pa bi posljedično tome prilikom zaključka da li je sklapanjem navedenog dodatka otklonjena navedena neravnoteža trebalo voditi računa da li je prilikom obračuna više preplaćenog banka uračunavala kamatnu stopu i tečaj valute za ugovore sklopljene u eurima koji su vrijedili na dan zaključenja osnovnog ugovora o kreditu ili uz promjene kamatne stope i tečaja kroz ugovoreno razdoblje do trenutka konverzije.

Nadalje, navedenim dodatkom ugovora o kreditu uređuju se pitanja kamatnih stopa nakon sklapanja istih, ali ne i onih nepoštenim postupanjem banaka prethodno ugovorenih te iz sadržaja navedenog dodatka ne proizlazi da su se prilikom njegovog sklapanja tužitelj odrekao svojih prava, koja u ovom postupku zahtjeva, a niti je takvo odricanje propisano odredbama ZID ZPK, već je suprotno tome odredbom čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača propisano da se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti. Dakle, u konkretnom slučaju, sklapanjem navedenog dodatka tužitelj i tužena su u skladu s odredbama ZID ZPK trajno i konačno uredili svoj pravni odnos, ali za razdoblje nakon njegova sklapanja, ali ne i razdoblje koje je tome prethodilo. Nije sporno da je u smislu odredbi ZID ZPK korisnik kredita bio u mogućnosti i odbiti sklapanje ponuđenom mu sporazuma o konverziji, ali je u okolnostima navedenog obvezno pravnog odnosa u kojem su bili potrošači kao korisnici kredita sklopljenih uz navedene nepoštene ugovorne odredbe i banka kao njegov davatelj, ta njihova zakonska dispozicija kao potrošača bila vrlo upitna i za takve potrošače u Republici Hrvatskoj samo prividna budući im je alternativa bila ostanak u ugovornom odnosu u kojem je tečaj CHF-a bio potpuno nepredvidiv i sklapanjem tih sporazuma utemeljenih na odredbama ZID ZPK potrošači su doslovno spašavali svoju egzistenciju.

Odluka Europskog suda u predmetu broj C-19/2020 iz koje proizlazi da sustav predviđen Direktivom 93/13 ne može spriječiti stranke ugovora da otklone nepoštenost odredbe koju on sadržava na način da je ugovorno izmijene, pod uvjetom da s jedne strane, potrošačevo odricanje od pozivanja nepoštenost proizlazi iz njegova slobodnog i informiranog pristanka i, s druge strane, nova odredba o izmjeni sama nije nepoštena, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri da li je u potpunosti zadovoljeno ciljevima Direktive 93/13 kada se ponovno uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nema nepoštene odredbe i ako su stranke sklapanjem aneksa uklonile nedostatak koji bi utjecao na ugovor, pod uvjetom da je prilikom tog

sklapanja taj potrošač bio svjestan neobvezujuće naravi te odredbe i posljedica koje iz nje proizlaze.

Stajalište suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ jasno naglašavaju važnost informiranog, upućenog obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. To obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

Praksa suda EU iz predmeta C-26/13 od 30. travnja 2014. odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na banku, kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti odnosno položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj.

11. Nije sporno da tužitelj ima status potrošača s obzirom da to tuženik ne osporava.

Tužitelj je u svom iskazu (151-152) izjavio da je namjeravao kupiti stan te se je raspitivao u nekoliko banaka. U PBZ-u mu je predloženo da uzmem predmetni kredit kao najpovoljniji. Uvjeti tog kredita su mu odgovarali, bila je niža kamatna stopa u odnosu na kredit koji je tada ta banka nudila s valutnom klauzulom u eurima pa se je odlučio za predmetni kredit. Istaknuo je da mu službenik banke nije ukazao na nikakav rizik. Bio je i kod javnog bilježnika koji da je samo pročitao ugovor i ništa mu nije pojašnjavao. Na pitanje o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora izjavio je da mu je bilo jasno da se ta kamata može mijenjati, ali da mu nije pojašnjeno kada i pod kojim uvjetima, a niti je on tražio pojašnjenje. Isto tako u odnosu na valutnu klauzulu razumio je da ovisno o tečaju ovisi i rata kredita. Na početku rata mu je iznosila oko 1.300,00 ili 1.400,00 kuna, ali je porasla na skoro duplo radi čega je bio u banci da pita o čemu se radi, a oni da su mu rekli da je došlo do drastičnog porasta tečaja švicarca da će se nešto pokušati riješiti da se strpi. Da je unatoč svemu uredno plaćao rate kredita. Da je 2015. napravljena konverzija na koju je pristao iz razloga što su mu rekli da će mu rata kredita biti manja što se doista i dogodilo. Još uvijek otplaćuje taj kredit čija je rata danas cca 220,00 eura. Od predmetnog kredita kupio je stan u kojem danas živi. Na posebno pitanje svoje punomoćnice odgovorio je da kada je drugi puta došao u banku da su oni već imali pripremljeni ugovor o kreditu, a na pitanje da li je mogao pregovarati o pojedinim odredbama toga ugovora odgovorio je da je ugovor bio spremljen i da nije mogao utjecati na sadržaj. Na posebno pitanje zamjenice punomoćnika tuženika odgovorio je da misli da prije predmetnog kredita nije podigao neki drugi.

Sud je u potpunosti prihvatio iskaz tužitelja kao jasan i logičan koji nije u suprotnosti s drugim provedenim dokazima.

12. U ovom postupku provedeno je financijsko vještačenje po ovlaštenom vještaku Centru za financijska vještačenja d.o.o. Zagreb koji su u svom nalazu i mišljenju (158-171) utvrdili da ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope, te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi 9.300,06 eura, od kojeg iznosa je na ime promjene kamatne stope preplaćen iznos od 3.543,33 eura, a na ime rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio prilikom isplate kredita preplaćen iznos od 5.756,73 eura. Zbog pada kamatne stope i tečaja u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita ukupan iznos koji je tužitelj manje platio iznosi 411,81 eura, od kojeg iznosa je tužitelj manje platio na ime

promjene kamatne stope iznos od 407,66 eura, a zbog pada tečaja ispod tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 4,15 eura. Slijedom navedenog ukupan iznos koji je više plaćen (zbroy više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita iznosi 8.888,25 eura od čega ukupno više plaćeno zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi 3.135,67 eura, a ukupno više plaćenog za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja za valutu CHF na dan isplate kredita, uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana izračuna konverzije iznosi ukupno 5.752,58 eura. Izračunom konverzije utvrđena je glavnica u iznosu od 38.799,23 eura što je u tom trenutku iznosilo 296.329,12 kuna. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj u odnosu na početni tečaj i kamatnu stopu na štetu tužitelja preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 30. rujna 2015. bi prema početnom otplatnom planu bila manja za 3.036,73 eura. Utvrđeno je da je prilikom izračuna konverzije tuženik uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju članku 19.c te priznao preplatu u iznosu od 4.178,08 eura. Napomenuto je da utvrđenja iz nalaza, iznosi ukupno iskazane preplate za vrijeme otplate kredita u CHF kao i iznosi utvrđene preostale glavnice za otplatu kredita u eurima kojim je po konverziji utvrđen višak u uplatama polaze od istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF uplatama u KN, ali su različite pretpostavke tužitelja i tužene, što predstavlja pravno pitanje.

Tužitelj je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka te je u skladu s njim uskladio i svoj tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u izreci.

Tužena nije imala primjedbi na matematički izračun nema prigovor već samo prigovore pravne prirode. Protivi se usklađenom tužbenom zahtjevu jer da tužitelj nije uzeo u obzir manje plaćene iznose zbog promjene kamatne stope i tečaja ispod početno ugovorenog.

U vezi toga valja istaknuti da tuženik do zaključenja prethodnog postupka nije zatražio takva utvrđenja odnosno nije istaknuo prigovor radi prebijanje tih iznosa, a nit je postavio protutužbeni zahtjev u vezi njih.

S obzirom na to tužitelj je osnovano uskladio svoj tužbeni zahtjev sukladno utvrđenima iz provedenog vještačenja, ali ne uzevši u obzir utvrđenja koja se odnose na manje plaćene iznose zbog promjene kamatne stope i tečaja ispod početno ugovorenog.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je razumljiv, potpun i u skladu s pravilima struke na koji nalaz i mišljenje tužena u pogledu izračuna nije imala primjedbi.

13. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23 – u nastavku ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora

ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

14. U konkretnom slučaju tužena je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvarila korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit odnosno veće kamate nego što bi ostvarila da je ostala na snazi kamatna stopa koja je bila na snazi u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, kao i plaćanja višeg tečaja nego što bi ostvarila da je ostao na snazi tečaj koji je bio u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Obzirom da su ništetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tužene, te valutna klauzula vezana uz CHF, tužena je u smislu čl. 1111. st. 1. ZOO-a dužna vratiti tužitelju iznose koje je primila na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi. Sukladno čl. 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi, isplatiti kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. S obzirom na to tužena treba vratiti tužitelju iznose kako je to utvrdio vještak u svom nalazu i mišljenju zajedno sa zateznom kamatom od dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do konačne isplate. Visina stope zatezne kamate određena je Zakonom o kamatama, Uredbom o visini stope zatezne kamate i čl. 29. ZOO-a.

15. Tužena je istaknula prigovor zastare.

Podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog zavoda udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka, od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe, dakle od 13. lipnja 2014., u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, odnosno od 14. lipnja 2018. u odnosu na valutnu klauzulu. Tužba je u ovoj pravnoj stvari podnesena dana 11. lipnja 2019. iz kojeg razloga nije osnovan prigovor zastare. Isto vrijedi i za zatezne kamate koje su akcesorno potraživanje, odnosno sukladno odredbi čl. 223. ZOO-a tek kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su kamate. Radi navedenog prigovor zastare nije osnovan.

16. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i 5. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ 4/77, 36/77, 36/80, 6/80, 69/82, 43/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, "Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – u nastavku ZPP) s obzirom na vrijednost predmeta spora od 12.336,79 eura i s obzirom da tužitelja zastupaju punomoćnici koji su odvjetnici, sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Priznati trošak odnosi se na trošak sastava tužbe, sastava podneska od 09. siječnja 2026., trošak zastupanja na ročištima dana 23. svibnja 2023., dana 18. travnja 2024., 12. srpnja 2024. i dana 30. travnja 2026., u iznosima od po 200,00 eura, trošak PDV-a od po 25% na te iznose tj. od po 50,00 eura, trošak vještačenja u iznosu od 625,00 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 147,06 eura, ukupno 2.272,06 eura.

Sude tužitelju nije priznao trošak sastava podnesaka od 17. rujna 2019., 22. siječnja 2021. i 25. rujna 2024. obzirom da je njihove navode mogao usmeno iznijeti na ročištima koja su mu priznata u trošak.

17. Radi svega navedenog sud je presudio kao u izreci.

U Poreču-Parenzo dana 29. svibnja 2026.

S u d a c:
Vlatka Markuš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, a rok za žalbu je 15 dana i počinje teći danom dostave presude. Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, kao i stranci koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a bila je uredno pozvana, smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, rok za žalbu teče od dana dostave prema odredbama Zakona o dostavi pismena.

Rješenje:

1. Presuda istaknuta na internetskoj stranici e-oglasne ploče sudova dana 29. svibnja 2026.
2. kal. 20 dana
U Poreču-Parenzo dana 29. svibnja 2026.

S u d a c:

Broj zapisa: **9-30888-c3be9**

Kontrolni broj: **01d16-03fbf-9e17a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.